

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. XXXI. An ex otiosis Spirituum officijs deprehendi possit, qui humani,
qui Dæmoniorum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

humanis viribus paria: vt nefanda; ita honesta possunt exhiberi.

Nullumne igitur indicium in Obsequiis, quod humanis tantum Spiritibus cōueniat? Si aliquod est, illud crederem esse; quod, præterquam liberum esset, & viribus hominum par, & honestum; etiã cum quadam animi submissi significatione offertur, & omni suspitione peccati caret. quod qua ratione bene dicatur, docent quæ de Oratione dicuntur cap. 28.

CAP. XXXI.

An ex otiosis officiis Spirituum, possit deprehendi, qui sint humani, & qui Dæmonorum Spiritus?

Uter Officia Spirituum quadruplicia, discussis us molesta, perniosa, & obsequiosa: & quid ad ipsorum distinctionem aciant, demonstrauimus. Vna restant Otiosa, quæ ne prætermissa videantur, hoc Capite examinanda sunt: & eò breuius, quod ex dictis de hisce iudicium haud difficulter ferri possit.

Quæ ipsorum conditio sit, clarum est. Non hominum propriè causa à Spiritibus suscipiuntur, sed propter se, & causa sui. In hoc genere præcipuè choreas ponimus atq; lusus, ludicrasq; quasdam gesticulationes, & quæ cum his similitudinem atq; affinitatem habent.

Hæc aliquando à Spiritibus fieri dubium non est. Nam vt de iis nihil dicamus, quæ in conuentibus nocturnis Spiritus, cum perditæ salutis hominibus habent; refert Olaus Magnus, apud Aquilonares populos solere nocturnos viatores, & armentorum custodes, mirificum concentum Spirituum obseruare & ludum, illumque incolas vocare choreas Eluarum, de his nos cap.

Sed humanis Spiritibus hæc officia distinguunt? Omnino quis id existimauerit, qui horum officiorum, atq; ipsorum Spirituum conditiones inter se comparare voluerint. Cum enim officia hæc lætitiæ sint argumenta; illis tantum Spiritibus tribuet, qui gaudiorum possunt esse participes; quales sunt humani purgandi: ab illis remouebit, in quos gaudium nullum, nulla voluptas cadere potest; quales præcipuè sunt ipsi Dæmones.

Quid enim hi dubiū? An quòd hæc officia lætitiæ sint argumēta? An quòd gaudiorum sint participes Spiritus purgandi? An quòd in malos, præsertim dæmones, gaudia non cadant? Certa & clara sunt omnia.

6. Quod *lætitiæ argumenta & indicia sint* communis omnium habet sensus, & consensus. Omnes ex his animorum lætitiã in aliis colligunt. Omnes si hæc præstent, lætitiæ suæ interioris argumenta se dedisse existimant.
7. Quod *gaudiorum participes sint purgandi Spiritus* hinc colligitur, quod molestiarum, quas sustinent, finis sit æternæ vitæ infinita voluptas. Sed & illius ipsius voluptatis expectatio, quæ apud ipsos certissima est, gaudium præsens illis affert. Et omnino credendum est eosdem recreari viuorum, quæ ipsis offeruntur, precibus & suffragiis.
8. Et hi voluptatem capere possunt, & capiunt; ita *omnis voluptatis & gaudij experies sunt Daemoniorum Spiritus*. Non possunt vlla tristitia affici beati, qui cum Christo regnant in cælo. Non possunt vllam lætitiã capere damnati, qui à cælo exclusi, infernalibus tormentur suppliciis. Tantus est damnatorum dolor & tristitia; vt si qua esse posset in iis, mox absorberetur voluptas. Tanta Dei iustitia vindicantis impiorum in inferno peccatum, vt ne concurrere velit cum iis ad vllũ, quo voluptatis participes esse possunt, actũ, vt pulchrè philosophatur noster Ludouicus Molina in 1. parte S. Thomæ Quod si B. Augustinus aliquãdo docet, lætari ipsos de infelici sua potestate; non intelligendus est, ipsis aliquam voluptatem concedere; sed solũ insinuare hanc ipsis potestatem placere.
9. Sed tamen officia hæc *otiosa*, quæ diximus, bonorum Spirituum, propria non sunt. Quid, quod nec quidem illis tribuenda? Quid, quod sint solum malorum? Et hæc tria breuiter pro instituti ratione doceamus.
10. *Primum experientia docet*, in iis Spiritibus, quos superius Gueolos diximus vocari à Germanis. Hos leuiter esse petulantes: mimicas quasi actiones exercere deprehensum est sepius. Quis verò dubitauerit de genere malorum Spirituum esse Cytharedum, qui in medijs vndis ludens conspicitur haud procul à Finlandiæ arcibus cuius meminit Olaus Magnus lib. 20. cap. 19.
11. Sed *nec officia hæc sunt tribuenda bonis Spiritibus, qui purgatorijs ignibus expiantur*. Quamuis enim voluptatis & gaudiorum sint capaces; vt tamen exterius lætitiæ signa dent nulla causa est, quæ vrget. Vt porrò dent leuitatis atque petulantia, sine quibus officia hæc non exercentur, quis crediderit? præsertim eos Spiritus dare quos aliquoties dictum est peccare non posse?
14. Solorum igitur malorum Spirituum hæc officia sunt: qui quamuis lætari & gaudere reuera nequeant; lætitiã tamen & gaudium possunt

possunt simulare & fingere: Spiritus ad quascunque res fingendas aptissimi.

An verò malis utriusque communia? hominum scilicet damnatorum Spiritibus & Dæmonū? Difficile est hoc definire. Verisimile est aut esse propria Dæmonum, aut ad hæc cogi Spiritus hominū: ut habeant cōmunia miseri, cum Nequā Spiritibus officia, cum quibus communem habent infelicem conditionem. 13.

Quid ex dictis omnibus? Hoc solum. Admodum probabile esse, discrimen aliquod ex his officiis peti; quod humanos Spiritus à Dæmonibus discernat, cum officia hæc non nisi Dæmonibus conveniant. 14.

Et profectò Dæmones à mimicis gestulationibus et leuoribus actionibus non abhorre, primū quidam illi probant, qui Verretensis monasterii virginibus molesti fuerunt, de quibus Theophrastus 19. capituli primi: tum is, qui in forma simiæ infinitos iocos Sancti Dominici exhibuit, de quo in vita eiusdem li. 3. cap. 7. Theodoricus de Apoldia: ut nihil de iis dicamus, qui Dæmoniacos obsidēt. 15.

C A P. XXXII.

An ex locis sacris & profanis: desertis & cultis possint distingui humani Spiritus à Dæmonibus, si quando dicta loca infesta sunt.

Locorum differentia admodum sunt varia. Res per se clara est. Nos illas solum scrutabimur, quæ instituto nostro seruiunt. Hæ duplices sunt generis: quædam ex locorum petuntur qualitatibus: quædam ex rebus, quæ in locis acciderunt. Ratione priorum dupliciter distinguuntur; in Sacra, & profana: deinde in Culta siue habitata; & deserta, siue hominum vsibus non seruientia. Ratione posteriorum alia sunt flagitio siue peccato; alia morte alicuius insignia: alia verò, in quibus horum neutrum notatur. 1.

Horum locorum in Spirituum molestiis atque infestationibus rationem aliquam haberi dubium non est. Nam & quibusdam frequentius obseruantur Spiritus, quæ præ cæteris affectare videntur: quædam, contra fugiunt & detestantur. Affectant quidam loca deserta: fugiunt alia alij: ut illi, qui præcedente nocte, antequam Basilica S. Petri Coloniae consecraretur, auditi sunt horrendis vocibus clamare, quod sedibus suis pellerentur, quemadmodum anno 871. notauit Sigebertus. 2.

R 3

Quia